

Roparun is meer dan lopen alleen! (en dat geldt dus ook voor de oefensessie)

Vrijdag 13 mei (had dat niet iets met ongeluk te maken.....) is het zover, de try out van de Roparun. Twee sessies van ca 60 km met een rustmoment staan ons te wachten.

Het nagenoeg voltallige team zal deze oefening gaan uitvoeren.

De start is vlgz het schema gepland om 19.30 uur vanaf Compri maar planningen zijn er om vanaf te wijken...

Afwijking nr 1: Overnachtingsadres op zeer korte termijn gecancelled, dus programma hals over kop aangepast

Afwijking nr 2: Ipv 2 busjes voor de teams is er 1 beschikbaar en een luxe huurwagen

Afwijking nr 3: In een busje gaat diesel en geen benzine.....(Peter zal zich vast nooit meer vergissen)

Vanaf nu volgt een waarheidsgetrouw verslag van de belevenissen van Team A (Edwin, Ineke, Janet, Dennis, GertJan, Patrick, Myriam en Marian) opgetekend door een vrouwelijk, blond, lopend teamlid.

18:41:20 Edwin arriveert met weldadig naar diesel ruikende bus op het Jagersveld en het verzoek om even zijn auto op te halen en naar Compri te rijden. De dame in kwestie heeft een zeer beperkte kennis van het rijden in andere auto's dan die van haarzelf en het blijkt ook nog om een automaat te gaan. Maar ze laat zich door Erwin overhalen en krijgt een spoedcursus automaat rijden. Alleen hoe ga je harder in zo'n auto..... het gaspedaal was even aan de aandacht ontsnapt (blond toch). Edwin vraagt zich nog even af of dit nou wel zo'n goed idee was, maar het grenzeloze vertrouwen wint het van de twijfel. En zowel bus als VW arriveren veilig om ca 19 uur bij Compri.

Daar is het al een komen en gaan van teamleden. Tijdens een korte briefing wordt door Peter verteld dat we eerst naar Nunspeet rijden en dan naar Lelystad lopen waar Pension Compri ons gastvrij zal ontvangen voor een maaltijd en slaappleaats. Men kan een keuze maken uit diverse zeer luxueus ingerichte kamers, dat scheelt gesleep met matjes en slaapzakken.

Omdat ook alle fietsen mee moeten naar Nunspeet levert dat het nodige gesleutel op met fietsenrekken die niet blijken te matchen met de verlichtingsstekker van de huurauto en weer worden vervangen, kortom een hoop gedoe maar dankzij de technische capaciteiten van de chauffeur van team A komt het uiteindelijk allemaal goed.

Om 19.45 rijden we dan vlot richting Nunspeet, team A mag eerst in de luxe huurwagen. Zelfs de bus haalt een snelheid boven de 100 km/uur op de snelweg, het mengsel benzine/diesel blijkt een supermix!

Om 20.20 arriveren we bij de scoutinglocatie in het Zandenbos, fietsen lossen, en team A zal zo met 15 minuten voorsprong gaan starten. Leden van team B bereiden zich elk op hun eigen wijze voor; Jolande slaapt al bijna in het busje, Rob wordt al gemasseerd voordat hij een meter heeft gelopen en teambegeleider Mirjam is haar team al kwijt.

Sessie 1:

Dennis heeft bij ons de primeur en gaat om 20.25 van start, de navigatie laat ons al na 300 m in de steek maar we herstellen ons snel. Gedurende de gehele route blijken de technische gadgets van onze chauffeur van onschatbare waarde voor de navigatie.

Dennis loopt met gemak 14,5 (de snelheidslimiet van 30 dwingt hem daartoe). Janet wisselt met het haar bekende enthousiasme en loopt 12, GJ wisselt op zijn eigen unieke manier en loopt rond de 13 en Marian voelt na de 1^e meters haar achillespezen al protesteren. Heel fijn, is het coldpack niet voor niets meegenomen. Hertjes, konijnen en vossen kruisen ons pad en zelfs een kever scheurt ons voorbij.

Na 4 loopbeurten zijn we weer terug bij af, de startplaats waar de auto van Peter een nachtje mag slapen.

We komen bij knooppunt 71, het huis Qvatvor Foresta staat te koop en wordt serieus bekeken door de Compri collega's (Duitse klant betaalt zeker goed, tip: op het Jagersveld staat ook nog wat te koop!)

Team 2 zit ons op dat moment vlak op de hielen, Peter probeert zelfs een wissel bij Marian te bewerkstelligen maar het is nog niet donker genoeg en zelf is ze ook nog te helder voor zo'n vergissing.

Het Roode Koper moeten we helaas links laten liggen, het heeft nog even als ontbijtlocatie bij de organisatie door het hoofd gespeeld maar men heeft er door de route-omgooi-actie toch maar vanaf gezien.

De navigatie en wissels verlopen goed, Harderwijk komt in zicht. Het stuk onder het aquaduct wordt door een loper plus 3 fietsers afgelegd om toch te kunnen wisselen en Patrick mag nu een stukje mee in de auto.

Het vinden van een stopplaats is soms nog best lastig maar de opmerking "bij die P kun je vast parkeren of denk je niet" gaat ieg de boeken in. Janet chauffeert in het begin nog mee (Janet Janet ipv Tom Tom) maar ziet daar na wat berispende woorden van de chauffeur maar vanaf. Ineke en Edwin redden zich prima met kaart, tekst en Ipad.

In de buurt van de Larserweg wordt er gekibbeld over wie de brug moet gaan lopen, Janet lijkt de klos maar protesteert dat ze het aquaduct al heeft gedaan. Ze wordt vervolgens ter plekke door GJ en Edwin genept, door GJ voor de brug uit te laten stappen maar de knipperende auto wel op de brug te parkeren. Het blijven kwajongens die Compri mannen, maar onze teamcaptain gaat er warempel volledig in mee terwijl dat ons lichtend voorbeeld moet zijn. GJ is echter te laat uit de bosjes gesprongen reden des te meer voor Janet om van schrik snel de brug op te lopen. Dus minimaal effect van deze kwajongens streek. Waarvan er meer zullen volgen.

GJ en Janet balen enorm dat je niet kunt schuifelen in een personenwagen, ze hebben eigenlijk niet zoveel met lopen. Ze doen alleen mee voor het opdoen van contacten.

Janet vertelt dat het artikel in de Stentor en hun foto heel goed is geworden. Een halve pagina hebben ze gekregen dus dat is mooie reclame. Hierin staat ook de herkomst van hun voorkeur voor schuifelen vermeldt.

Het is 23.23, we zitten op 35 km en de mannelijke lopers hebben last van de "kou" Dennis trekt z'n fietsmouwen aan en GJ een lange mouwen shirt, de dames vinden het nog steeds zalig loopweer. Janet heeft zowaar weer een brug, dat schijnt tijdens de Roparun ook vaak zo te zijn, dus dit is een echte oefening. Ze blijft er vrolijk onder. Op de Lisdoddeweg vergissen de fietsers zich en loopt Dennis richting Natuurpark. Ach, voor hem is een paar km meer of minder geen enkel probleem. Onze chauffeur houdt zich consequent aan de verkeersregels, ook als een geschikte wissellocatie door de berm via het fietspad bereikt moet worden. Alles wordt gedaan om de afstand van 1500 meter zo dicht mogelijk te benaderen. De fietsers zijn wel behoorlijk aan het eind van hun Latijn, 6 uur + 5 uur is bij hen 13 uur, gelukkig is Marian nog geestelijk in staat dit te corrigeren naar 11 uur. Om 0.50 uur naderen we de Edelhertweg, omdat er geen handige wisselplekken zijn oppert GJ dat Janet wel wat langer mag lopen, dan loopt hij wel wat korter, die opoffering staat hem fraai. Nog zo'n 5 km te gaan, Irma belt om te vragen of de soep al op moet en hoe groot het verschil is tussen de 2 teams. Team B zit gevoelsmatig een uur achter ons maar dat is ongeveer 10 minuten. Maar inhalen gaat ze in elk geval niet meer lukken. De conversatie valt rond dit tijdstip wat stil, als Marian weer instapt vraagt ze om een verhaal, mopje of iets leuks voor dit verslag. Een opmerking als "wat zit je haar leuk" wordt wel gewaardeerd maar is niet van het kaliber waarmee je je lezerspubliek geboeid houdt. Maar ze wordt vrij snel van nieuw materiaal voorzien als Marco Borsato "Vandaag is rood" gaat zingen en GJ en Janet dit meteen aangrijpen voor hun schuifelmoment met de Wisentweg als dansvloer.

Het laatste stuk vanaf de brug over de A6 naar Compri wordt door het gehele team gelopen. Aankomst: 01.15 afstand 59 km.

Het diner/ontbijt bij kaarslicht staat klaar met soep en salades. Maar bij de meeste sportievelingen is bier veruit favoriet. De verzorging is prima maar toch zijn er altijd klagers. Zo ontbreekt er een knabbeltje en ook shoarma staat hoog op de wensenlijst. Op dit tijdstip is dit voor een aantal van ons een vast voedingspatroon.

Het merendeel van de groep zoekt vervolgens z'n slaappleats op maar je hebt altijd 'die hards' die nog doorgaan met kletsen.

Einde van sessie 1

Sessie 2:

5:00:00 telefoonalarm gaat af, zonder oordoppen blijken de vogels al flink wat herrie te produceren.

Gevoelsmatig geen oog te hebben dichtgedaan is een “hoofd onder de koude kraan” actie een probaat middel om de dufheid kwijt te raken en de dag met frisse moed tegemoet te treden.

Kamergenoot Janet heeft de volledige rusttijd geslapen, om jaloers op te zijn, maar zij heeft dan ook 2 jaar ervaring.

Kwalijk uit bed moeten we al op de fiets springen met het ontbijt in de hand, het lijkt wel een drilcamp, zoals onze pensionbaas tiert om op te schieten.

De 1^e 6 km kan de volgauto (dit keer hebben wij de bus) ons niet begeleiden en moeten we na het wisselen fietsen. Helemaal niet zo verkeerd lijkt ons, want het is lekker weer en de spieren krijgen zo de kans ietsjes op te warmen. Maar het hoofd blijkt fitter dan het lijf, man wat hebben we een stijve spieren!

De brug over de Lage Vaart lijkt wel de Vaalserberg.....maar gelukkig staat daar het busje dan toch op ons te wachten. Fiets achterin, als gezelschap voor Hans die nu met ons team mee mag. Hij deelt ook op verzoek etenswaar uit. In het busje heb je volgens onze ervaren Roparunners Ineke, GJ en Janet meer het Roparun gevoel.

We hebben het over de 3 categorieën mannen in de sport; Edwin noemt ze nagenoeg feilloos op (verbazingwekkend wat deze man allemaal onthoudt van het oeverloze gejeuzel tijdens de duurlooptrainingen op maandag, hij luistert dus echt!)

1: de go-with-the-flowwers (maken zich niet zo druk, genieten gewoon)

2: de haantjes (altijd prestatiegericht)

3: de wolf in schaapskleren (doen zich voor als 1, maar als er iets te scoren valt komt 2 naar boven)

Dennis valt in categorie 2 in het kwadraat oftewel “de haantjes voorbij” (quote GJ), GJ in de 1^e en Edwin heeft wat van alledrie.

De Compri mannen zijn net terug uit Duitsland en hebben daar flink veel (werk)plezier beleefd. De uitspraak "Große Scheiße, es ist Mafferick" uit Top Gun (maar dan nagesynchroniseerd) mocht niet ontbreken in dit verslag. Gelukkig blijft Ineke waardig in haar rol als teamcaptain en vertelt over de sanitaire voorzieningen tijdens de Roparun. Vanwege overdadige productie van urine en faecaliën (wat een woord) door 7000 personen zijn sommige dorpen in Frankrijk niet meer gecharmeerd van een doortocht. Daarom is het ten strengste verboden om je behoefte te doen in het openbaar en hebben de teams zakjes voor elke vorm van ontlasting. We zijn zo onder de indruk van deze informatie dat de wissel ons volledig ontgaat, gelukkig is GJ bij de les en neemt op tijd Janet's rol over.

De zon laat zich af en toe zien, het weer is ons opnieuw zeer gunstig gezind. Het onderwerp massage komt aan bod; Dennis heeft zich in 2009 drie keer laten masseren, hij weet nog precies bij welke gelegenheid, wanneer en welke spiergroep, dit maakt diepe indruk op ons. Marian heeft net haar 1^e massage sessie achter de rug en weet nu ook waarom ze meedoet aan de Roparun; de gouden handen van Hans.

Er wordt geïnformeerd naar de status van de achillespezen van Marian, deze blijft vrij stabiel. Ineke en Janet adviseren een zooltjesman in Dronten. Marian wil in haar huidige status als vrijgezel graag weten of het iets is, waarop GJ reageert met "het is vast een halve zool".

Bij dagteller 315 constateren we unaniem dat we een leuk team hebben.

Tijdens het lopen hebben de fietsers het over hun vakantiebaantjes: boompjes opbinden, folders verspreiden, appels plukken. Dit had Patrick na 4 jaar wel gezien, eenmaal 16 was hij oud genoeg voor "normaal" werk in een winkel of supermarkt. Myriam heeft ooit nog gewerkt bij Heineken (dit zal menig een wel aanspreken).

We naderen Biddinghuizen of is het nou Swifterbant??? Een behoorlijke tekstuele misser in de route. Zo krijg je een team wel van slag. Dennis jut z'n teamgenoten af en toe tot in het extreme op. Dit heeft echter een averechts effect want de uitloop op team B is al enorm. Er is geen glimp van ze te zien. Dennis lijdt in stilte onder het commentaar van z'n minder ambitieuze teamgenoten.

Het resetten van de dagteller zit nog niet in Edwin's ritme, hiervoor krijgt hij de wind van voren van Ineke, met de bedreigende woorden "als Rob dit hoort". Marian wil het voor de chauffeur opnemen omdat Rob een die-hard en dit Edwin's primeur is. Ze noemt Edwin echter Dennis en heeft daarvoor het excuus dat beide mannen wel heel veel dezelfde letters in hun naam hebben, waarop ze zelf Annemarie wordt genoemd.

Bij een stapel boomstammen moeten de mannen hun spierkracht even tonen door ze op te tillen. GJ tilt de stam tot een bepaalde hoogte en zegt: "die van mij is 13 meter lang". Wanneer dringt het nou eens tot die kerels door "size doesn't matter, duration of performance is what counts!" Maar de eventuele indruk die hij ermee wil maken wordt een twinkeling (ander woord voor kort moment, geen idee meer van wie afkomstig) later geheel teniet gedaan door een mega beginnersfout, een losse veter!! Hiervoor krijgt hij strafmeters, 2 km ipv 1,5.

Het gebrek aan koffie begint z'n tol te eisen, vlgs Edwin wordt hij erg onrustig zonder koffie, dat verklaart zijn rijstijl. Hij rent even later uit de bus om de billen van Patrick te masseren omdat deze op de bagagedrager

ging zitten, dit was om makkelijker iets te drinken te kunnen pakken. Maar Edwin constateert dat Patrick harde billen heeft, wat we straks natuurlijk allemaal even willen testen (alleen Marian heeft later bij Compri nog even gevoeld). De teamgeest is superhoog, er wordt zelfs voor schapen gewaarschuwd tijdens de loopbeurt van Marian. Ze staan gelukkig ver genoeg weg om geen MKZ besmetting te riskeren, maar wat een betrokkenheid, om stil van te worden.

Het woord voor vandaag is weerbarstig en heeft betrekking op Dennis, geen flauw benul meer waar dit op sloeg maar het staat genoteerd.

We passeren Walibi Flevo en SnowVillage maar mogen helaas niet stoppen, ook de bus naar Elburg is een verboden activiteit, zelfs als de teamcaptain deze tip oppert.

De koffie is inmiddels gearriveerd samen met hobbelige bermten waardoor andere gevoelige delen dan blote enkels van GJ in gevaar verkeren.

We parkeren voor het politiebureau van Elburg al was het alleen maar voor de foto. De kwajongens kunnen hun lol weer op. Zowel Dennis als Edwin kunnen hun verlangen om juist hier wild te plassen bijna niet bedwingen. Het idee om door een vrouwelijke agent te worden ingerekend lijkt hun geweldig, zal wel iets met handboeien te maken hebben. Waarna een anekdote over handboeien volgt die niet vermeld zal worden.

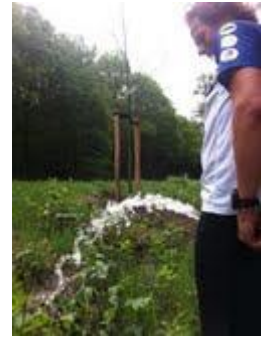

We komen door Hoge Enk waar we richting begraafplaats rijden, wat goed aansluit bij de stemming na de opmerking van Dennis “ ik ben benieuwd wie straks de knobbel mag lopen”. Met zo’n opmerking maak je geen vrienden, net zo min als z’n opmerking over de loopstijl van GJ. “Hij loopt als een hinde” wat vlg Marian niet kan omdat dit een vrouwelijk dier is, waarop Dennis reageert met “hij loopt ook als een wijf”. Nee, werken aan z’n populariteit heeft ie allang opgegeven, vlg eigen zeggen is dat toch onbegonnen werk. In ’t Harde missen de fietsers een afslag waardoor we een stukje omrijden. Marian is weer eens bij Hans achter in de bak gedoken. Maar goed ook want de strijd om wie de ‘bult/knobbel’ gaat lopen is nu echt losgebroken. GJ zal beginnen en Marian neemt zo halverwege de top over. Edwin loopt het water in de mond bij het zien van de knobbel, het lijkt hem een fantastische ervaring om die samen met Marian te bedwingen. GJ merkt op dat het nu weleens tijd wordt voor daden ipv woorden. Het gaat al zover dat Edwin eigenlijk in boxershort moet lopen voor het beste effect. Daar wordt toch vanaf gezien, teveel gedoe. GJ wordt dmv een poortje afgelost waarna Marian en Edwin de pas erin zetten. Edwin op gypies, in spijkerbroek en shirt, veel bekijks trekkend van een aan de overzijde passerende groep hardlooptdames. Er wordt dan ook naar hartelust gezwaaid, tja je hebt het of je hebt het niet..... Al lopend wordt bij Patrick geïnformeerd naar het tempo, voor mannen schijnen dit soort getallen van groot belang te zijn. Met 10,5 berg op en rond de 11 er weer vanaf, niks niet slecht. Het wordt een onvergetelijke ervaring, hand in hand de berg af en met een overwinningsgebaar wordt Dennis weer aangetikt waarna Edwin ter aarde zijgt.

Hij heeft, en had dat al, diep respect voor z’n teamgenoten die dit niet eenmaal presteren maar elke sessie 10 keer. Zo heeft hij toch even kunnen ruiken aan het hardloopegevoel. Nu maar hopen dat hij er niks aan over houdt want een chauffeurs functie is ook niet onbelangrijk.

De volgende sfeermaker is een man in de berm die bomen water geeft mbv een grote slang. Edwin ziet hier meteen brood in voor een geweldige foto. Samen met GJ wordt de man benaderd en zowaar even later staat GJ met slang in een bepaalde pose te poseren. Hilariteit alom. Zoals eerder gezegd, het zijn en blijven kwajongens maar dat heeft wel z'n positieve uitwerking op de sfeer.

We naderen een rotonde waarvan Dennis aangeeft dat we niet links maar rechts moeten naar de Soerelse weg, subtiel verschil in de route! We nemen voor de zekerheid contact op met team B om hen ook op de hoogte te stellen van deze wijziging, wat een collegialiteit. Nunspeet komt weer in zicht.

Vandaag is de score aan dieren; 1 vos en een tor op de zijruit van Ineke. Als GJ zegt dat ze haar huisdier even moet uitlaten begeeft ze zich zodra we stoppen naar de achterklep en laat Hans uit de auto. We komen niet meer bij. Eindelijk dacht Ineke onze humor te vatten maar nu was het serieus bedoeld. We spreken af dat bij een grap Edwin z'n vinger opsteekt zodat Ineke ieg mee kan lachen. We belandden in een stadium waarin verhalen voor een 3^e keer voorbij komen, zo weten we inmiddels al sinds gisteravond dat Dennis naar Nick en Simon gaat, dus zodra hij zegt: "ik ga.." maakt Hans de zin al af. Maar ook dat geeft de saamhorigheid weer. We naderen nu rap ons einddoel, het is half 11 en het gaat boven verwachting. Team B is in geen velden of wegen te bekennen. We zijn dan ook zeer trots op ons team. Maar hoogmoed komt voor de val..... de laatste loodjes worden loodzwaar vanwege een afwijkend einddoel op de kaart. Het gezamenlijk uitlopen wordt geen 1500m maar 4000m, over zandpaden, heuvels, langs eekhoorns. Het einddoel vlgs GPS lag midden in het bos waar geen sterveling ooit zal komen. Dus we stappen maar in de bus, die gelukkig niet vast komt te zitten en constateren dat we zijn verdwaald. Janet gooit al haar charmes in de strijd en vraagt een passerende automobilist de weg. We blijken gelukkig vlakbij te zitten en komen pal achter team B op de parkeerplek aan, jammer maar we hebben dan ook een heel eind omgelopen.

Iedereen is blij er weer te zijn, De fietsen snel weer op de auto, personen verdelen over vervoersmiddelen en op naar Leycity. Onderweg begint het zowaar iets te spetteren, we hebben waarachtig geen drup gehad tijdens het lopen. Helemaal super.

Peter G zit bij ons in de bus want hij wil natuurlijk de geheime tactiek van ons team achterhalen, hij wordt meteen deelgenoot gemaakt van al onze fotoreportages, met in het bijzonder de plassende GJ.

Irma is gebeld dat we in aantocht zijn. Om 11.30 zijn we bij Harderwijk, de temperatuur in de bus stijgt tot exotische waarden met Peter G erbij.

Peter doet een uitspraak over de prestaties van GJ tijdens Roparun 2010; "als een koe in de wei" wat erop neer komt dat je je grenzen moet kennen en moet doseren. We verwachten nu een peptalk van onze teamcaptain maar dat hebben we vlgs haar niet nodig. Dus wij peptalken haar. GJ zegt "we hebben de I, we hebben de N, etc INEKE!". Waarop Edwin volgt met "we hebben de H, we hebben de A, we hebben de N, we hebben de S, ROB!". Dit agv zijn verspreking eerder op de dag, maar de namen van je teamleden gaan tijdens zo'n sessie steeds meer in elkaar over.

We concluderen in de bus dat we heel veel dingen hebben kunnen oefenen maar niet alles, bijv de toiletzakjes. Maar voor een generale repetitie was het perfect want er ging genoeg mis en zo hoort dat ook. En vlg's Peter G kun je ook niet alles oefenen.

Om 11.56 zijn we weer bij Compri waar scrambled eggs met spek ons tegemoet geuren. Het ontbreekt aan niets en we kunnen rustig even de afgelopen 16 uur evalueren. Peter W doet een halfbakken poging om er een vergadering van te maken door de term rondvraag in de groep te gooien en daarmee is het officiële gedeelte beëindigd.

De rotzooi opruimen, bagage inladen en weer op weg naar huis. Zittend in de auto zakt de hoeveelheid energie tot een dieptepunt maar de afscheidszoenen van de Compri-mannen leveren weer voldoende energie om de rest van de dag door te komen.

Nog 28 nachtjes slapen en dan is het zover.....voor dat verslag mag ik wel een week vrijnemen ben ik bang!